

Cauza C-92/20

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

25 februarie 2020

Instanța de trimitere:

Finanzgericht Düsseldorf (Germania)

Data deciziei de trimitere:

5 februarie 2020

Reclamantă:

Rottendorf Pharma GmbH

Pârât:

Hauptzollamt Bielefeld

FINANZGERICHT DÜSSELDORF [Tribunalul Fiscal din Düsseldorf]

ORDONANȚĂ

În litigiul

Rottendorf Pharma GmbH, [omissis]

– reclamantă –

[omissis]

împotriva
principal din Bielefeld), [omissis]

Hauptzollamt Bielefeld (Biroul vamal

– pârât –

având ca obiect

taxe vamale

în ședința din 5 februarie 2020, Secția a IV-a [omissis]

a dispus:

Suspendă procedura.

Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 al doilea paragraf TFUE, următoarea întrebare în vederea pronunțării unei decizii preliminare: **[OR. 2]**

Articolul 239 alineatul (1) a doua liniuță din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar trebuie interpretat în sensul că, potrivit acestuia, taxa vamală poate fi rambursată într-un caz precum cel din litigiul principal în care mărfurile necomunitare introduse de persoana interesată din afara teritoriului vamal al Comunității au fost reexportate, iar împrejurările care au dus la nașterea datoriei vamale nu implică neglijență evidentă din partea persoanei interesate?

Prezenta ordonanță este definitivă.

Motivare:

I.

1. Reclamanta produce și comercializează medicamente. În octombrie 2008, biroul vamal principal pârât i-a acordat reclamantei o autorizație privind exportul de mărfuri comunitare în calitate de exportator autorizat.
2. În decembrie 2014, reclamanta a declarat la biroul vamal principal pârât, în vederea punerii în liberă circulație, 12,5 kg de ertugliflozin importat din SUA pe care aceasta intenționa să îl utilizeze pentru producerea unui medicament. Biroul vamal principal pârât a acceptat declarațiile și a stabilit în sarcina reclamantei taxe vamale în valoare de 181 492,82 de euro. Angajatul reclamantei responsabil pentru import a înregistrat ertugliflozinul importat în sistemul acesteia de prelucrare a datelor ca marfă comunitară pentru care a folosit abrevierea „IM”.
3. Ulterior, reclamanta a decis să prelucreze ertugliflozinul importat în cadrul unui regim de perfecționare activă. Pentru acest motiv, reclamanta a solicitat biroului vamal principal pârât acordarea retroactivă a unei autorizații corespunzătoare. Biroul vamal principal pârât i-a acordat retroactiv reclamantei, începând de la 1 decembrie 2014, autorizația privind un regim de perfecționare activă în sistem cu suspendare pentru producerea medicamentelor din **[OR. 3]** ertugliflozinul importat și a declarat nevalide declarațiile vamale acceptate pentru punerea în liberă circulație. Acesta a indicat reclamantei că, în scopul încheierii regimului de perfecționare activă, produsele compensatoare ar trebui prezentate biroului vamal din Beckum și reexportate de pe teritoriul vamal al Comunității, cu indicarea codului de operațiune 3151 sau ar trebui să facă obiectul unei alte dispoziții vamale.

4. Biroul vamal principal pârât a rambursat reclamantei taxa vamală impusă, ca urmare a anulării declarațiilor vamale de punere în liberă circulație.
5. În martie și aprilie 2015, reclamanta a exportat de pe teritoriul vamal al Comunității în SUA, în total, 219,361 kg de medicament produs din ertugliflozin, precum și 4,31 kg de ertugliflozin neprelucrat. Aceasta a declarat exporturile de produse compensatoare și de ertugliflozin în cadrul autorizației care i-a fost acordată în calitate de exportator autorizat, prin intermediul codurilor de operațiune 1000 și 1041, întrucât angajatul responsabil cu operațiunile de import omisese să înregistreze ertugliflozinul ca marfă necomunitară în sistemul acesteia de prelucrare a datelor, după anularea declarațiilor vamale de punere în liberă circulație. Pentru acest motiv, produsele compensatoare exportate de reclamantă și ertugliflozinul nu au fost prezentate biroului vamal din Beckum.
6. Biroul vamal principal pârât a stabilit în sarcina reclamantei taxe vamale în valoare de 179 241,32 de euro, întrucât aceasta ar fi sustras ertugliflozinul și produsele compensatoare de la controlul vamal.
7. Reclamanta a formulat contestație împotriva acestei măsuri. De asemenea, ea a solicitat rambursarea taxelor vamale stabilite. Reclamanta a susținut că ar fi utilizat în mod eronat un cod de operațiune incorect la prima aplicare a regimului de perfecționare activă. Cu toate acestea, mărfurile ar fi fost în mod efectiv reexportate și nu ar fi intrat astfel în circuitul economic al Comunității.
8. Biroul vamal principal pârât a respins ca nefondată contestația împotriva stabilirii taxelor vamale. Instanța de trimitere a respins printr-o hotărâre definitivă acțiunea formulată ulterior de reclamantă [OR. 4]. Datoria vamală s-ar fi născut în temeiul articolului 203 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 (denumit în continuare „Codul vamal”) al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, p.1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58). Indicarea codului de operațiune 1000 sau 1041 prevăzut pentru exportul mărfurilor comunitare, în locul codului de operațiune 3151, ar fi avut drept consecință faptul că produselor compensatoare exportate în SUA și ertugliflozinului neprelucrat le-ar fi fost recunoscut în mod eronat statutul vamal de mărfuri comunitare. Declarațiile de export efectuate de reclamantă cu codurile de operațiune 1000 și 1041 incorecte ar putea fi rectificate chiar în temeiul articolului 78 alineatul (3) din Codul vamal, întrucât reclamanta ar fi intenționat să declare reexportul mărfurilor necomunitare după perfecționarea activă, iar produsele compensatoare și ertugliflozinul ar fi fost reexportate de pe teritoriul vamal al Comunității. Nu este mai puțin adevărat că, în pofida autorizației acordate înaintea reexportării efective de pe teritoriul vamal al Comunității, mărfurile necomunitare nu ar fi fost prezentate biroului vamal din Beckum. Reexportul efectiv al produselor compensatoare și al ertugliflozinului de pe teritoriul vamal al Comunității nu ar împiedica nici nașterea datoriei vamale și nici stingerea acesteia.

9. Prin urmare, biroul vamal principal pârât a refuzat rambursarea taxelor vamale în temeiul articolului 239 din Codul vamal. Reclamanta ar fi acționat în mod evident cu neglijență. Aceasta ar fi putut evita utilizarea codului de operațiune incorect care, în cele din urmă, ar fi dus la nașterea datoriei vamale, prin simpla citire a autorizațiilor care i-au fost acordate. În plus, aceasta ar fi fost informată cu privire la utilizarea codului de operațiune corespunzător. De asemenea, nu ar exista o circumstanță deosebită. În comparație cu alți operatori economici, reclamanta nu s-ar fi aflat într-o situație excepțională.
10. În urma respingerii contestației, reclamanta a formulat o acțiune în cadrul căreia susține că reexportul mărfurilor necomunitare ar constitui o circumstanță deosebită. Eroarea de înregistrare drept cauză a nașterii datoriei vamale nu ar fi putut fi evitată prin citirea autorizațiilor. **[OR. 5]**
11. Biroul vamal principal pârât susține că eroarea unui angajat al reclamantei la înregistrarea codului de operațiune nu ar putea fi considerată o circumstanță deosebită. În plus, ar exista o neglijență evidentă. Tocmai ca urmare a complexității dispozițiilor relevante, angajații reclamantei ar fi trebuit să ia cunoștință despre observațiile din cadrul autorizațiilor.

II.

12. Soluționarea litigiului depinde de interpretarea care trebuie dată articolului 239 alineatul (1) a doua liniuță din Codul vamal.
13. În litigiul principal ar putea exista circumstanțe deosebite în sensul articolului 239 alineatul (1) a doua liniuță din Codul vamal. În general, astfel de circumstanțe deosebite există atunci când operatorul economic s-a aflat într-o situație excepțională în raport cu alți operatori economici sau atunci când, în ceea ce privește raportul dintre operatorul economic și administrație, nu ar fi fost echitabil să se impună operatorului economic suportarea unui prejudiciu pe care, în mod normal, acesta nu l-ar fi suferit (Hotărârea Curții din 29 aprilie 2004, C-222/01, ECLI:EU:C:2004:250, punctul 63 și următorul).
14. Reclamanta s-ar fi putut afla într-o situație excepțională. În Hotărârea sa din 12 februarie 2004, pronunțată în cauza C-337/01, ECLI:EU:C:2004:90, Curtea a arătat la punctul 34 și următorul că reexportul unei mărfi necomunitare nu s-ar opune nașterii unei datorii vamale în temeiul articolului 203 alineatul (1) din Codul vamal. Cu toate acestea, instanța de trimitere ar trebui să verifice dacă sunt îndeplinite condițiile pentru o rambursare a drepturilor de import în temeiul articolului 239 alineatul (1) din Codul vamal. În Concluziile prezentate la 12 iunie 2003 în cauza C-337/01, ECLI:EU:C:2003:344, avocatul general Tizzano a arătat la punctul 68 că complexitatea dispozițiilor aplicabile situației care făcea obiectul litigiului respectiv și experiența profesională a operatorilor economici ar justifica ipoteza existenței unei situații speciale în care ar putea fi avută în vedere o rambursare a taxei vamale în temeiul articolului 239 din Codul vamal.

15. În litigiul principal, situația reclamantei a fost complexă, având în vedere desfășurarea regimului de perfecționare activă autorizat retroactiv pentru aceasta [OR. 6]. În prealabil, reclamantei nu i-a fost acordată decât în octombrie 2008 o autorizație privind exportul de mărfuri comunitare în calitate de exportator autorizat. Aceasta a depus totuși declarații de export la biroul vamal competent din Beckum privind produsele compensatoare și ertugliflozinul. Cu toate acestea, ca urmare a erorii de înregistrare efectuate de unul dintre angajații săi, reclamanta a utilizat un cod de operațiune incorect care, în cele din urmă, a dus la ne reprezentarea mărfurilor necomunitare înaintea reexportului acestora.
16. Ținând seama de cele expuse de Curte în Hotărârea sa din 12 februarie 2004 pronunțată în cauza C-337/01, ECLI:EU:C:2004:90 la punctul 34 și următorul și de considerațiile avocatului general Tizzano din Concluziile prezentate la 12 iunie 2003 în cauza C-337/01, ECLI:EU:C:2003:344 la punctul 68, instanța de trimitere consideră că și în litigiul principal ar putea exista circumstanțe deosebite în sensul articolului 239 alineatul (1) a doua liniuță din Codul vamal. Această abordare ar putea fi susținută și de reglementările articolului 900 alineatul (1) literele (3) și (f) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3).
17. Instanța de trimitere este convinsă că neglijența evidentă a reclamantei nu se opune unei rambursări a taxelor vamale stabilite de biroul vamal principal pârât. Pentru a aprecia dacă există neglijență evidentă a persoanei interesate trebuie să se țină cont, în special, de complexitatea dispozițiilor a căror neexecutare a dus la nașterea datoriei vamale, precum și de experiența și diligența operatorului (Hotărârea Curții din 13 septembrie 2007 pronunțată în cauza C-443/05 P, ECLI:EU:C:2007:511, punctul 174, precum și Hotărârea din 20 noiembrie 2008 pronunțată în cauza C-38/07 P, ECLI:EU:C:2008:641, punctul 40). În ceea ce privește experiența operatorului economic trebuie să se verifice dacă activitatea profesională a acestuia constă, în esență, în operațiuni de import și export și dacă acesta a acumulat o anumită experiență în exercitarea acestor operațiuni (Hotărârea Curții din 13 septembrie 2007 pronunțată în cauza C-443/05 P, ECLI:EU:C:2007:511, punctul 188, precum și Hotărârea din 20 noiembrie 2008 pronunțată în cauza C-38/07 P, ECLI:EU:C:2008:641, punctul 50).
18. Dispozițiile a căror neexecutare a dus la nașterea datoriei vamale au fost complexe. Ca urmare a autorizației cu efect retroactiv privind [OR. 7] un regim de perfecționare activă, reclamanta s-a confruntat cu o situație vamală complexă. În plus, în ceea ce privește regimul de perfecționare activă, reclamanta nu era un operator economic experimentat. Instanța de trimitere este convinsă că obiecția biroului vamal principal pârât potrivit căreia, tocmai ca urmare a complexității dispozițiilor relevante, angajații reclamantei ar fi trebuit să ia cunoștință despre observațiile din cadrul autorizațiilor, nu poate justifica ipoteza unei neglijențe evidente a reclamantei. Dimpotrivă, declararea mărfurilor necomunitare prin intermediul unui cod de operațiune incorect și ne reprezentarea mărfurilor înaintea

reexportului au fost efectuate ca urmare a unei erori de prelucrare săvârșite de un angajat al reclamantei. Mai precis, angajatul responsabil cu operațiunile de import ar fi omis să înregistreze ertugliflozinul ca marfă necomunitară în sistemul reclamantei de prelucrare a datelor, după anularea declarațiilor vamale de punere în liberă circulație. Această eroare de procesare nu ar fi putut fi evitată nici prin citirea declarațiilor.

[semnături] [*omissis*]

DOCUMENT DE LUCRU